

HØRINGSUTTALELSE TIL FORSLAG OM ENDRING AV REINDRIFTSLOVEN

Vedtatt av Hammerfest kommunestyre 10. oktober 2024.

Innledning

(1)

Viser til høringsbrev av 1. juli 2024. Departementet har i e-post 22. august 2024 akseptert forlenget høringsfrist for Hammerfest kommune til 15. oktober 2024.

Noen grunnleggende forhold angående reindriftsloven og reindrift i Hammerfest kommune

(2)

Reindriften er en verdsett næring i Hammerfest kommune, og kommunen har håp om en fremtidig sameksistens hvor verken reindriftnæringen, andre næringer eller kommunens innbygger skal oppleve urimelige innskrenkninger i næringsutøvelse eller livsutfoldelse.

(3)

Samtidig skaper reindriften en del utfordringer som må løses på en balansert måte dersom konfliktfri sameksistens skal være mulig. Vi vil særlig peke på de konflikter som har vært rundt arealbruk. Reindriften har gjennom bl.a. EMK, SP art. 27, grunnloven § 108, reindriftsloven, finnmarksloven og plan- og bygningsloven et vern som langt overstiger den beskyttelse andre næringer har for sine grunnleggende ressurser. Vernet går langt utover det som kan forklares med samenes status som urfolk, og det oppleves at reindriftsutøvere får en særbehandling til fortregning både for befolkningen som sådan og andre samiske grupper og interesser.

(4)

Kommunen opplever dessverre at reindriften ofte fremmer protester og påstander om menneskerettsbrudd som det ikke er grunnlag for. De regelmessige påstandene om unnvikelse m.m. er i strid med nyere rettspraksis og forskning, og også med de observasjoner befolkningen daglig gjør av flokker og enkeltdyrs bevegelsesmønster. Som eksempel kan nevnes at okser, simler og kalver beveger seg på og langs vei under hele sommerarbeidsperioden og kan gjerne ligge og hvile midt i en rundkjøring. Samtidig har kommunen mottatt innsigelser som har ført til at kommunen mange år etter oppstart av planarbeidet fortsatt ikke har fått gjennomført bygging av gang- og sykkelveg til en av kommunens bygder.

(5)

I oversikten over reintall i NINA Rapport 672 fremgår det at reintallet i Vest-Finnmark har økt fra 46 827 til 97 002 i de 50 årene mellom 1960 og 2010, altså mer enn en dobling. I samme periode ble de fleste jordbruk i Hammerfest og resten av Vest-Finnmark lagt ned. De tidligere jordbruksarealene ble da tilgjengelig som beiteland for reindriften, som dermed fikk betydelig større arealer for sommerbeite i disse områdene. Det er snakk om beiteland som av representanter for reindriften er betegnet som de kvalitativt beste beiteområdene.

(6)

Den store økningen av reintallet de siste tiårene har ført til betydelig nedbeiting og erosjon, og langs reingjerdene ser man ofte at vegetasjonen er helt borte. Det er grunn det spørre hvordan dette forholder seg til formålet om «økologisk bærekraftig reindrift» i reindriftsloven § 1.

(7)

I denne konteksten er det oppsiktsvekkende at Sametinget og NRL sitt reindriftslovutvalg i sitt lovforslag har løftet ønske om egne bestemmelser om en «bedre sikring av reindriften arealer».

I høringsbrevet er det opplyst at nevnte lovforslag har vært et bidrag inn i departementets lovarbeid. Det ser ikke ut til at NRL og Samtingets ønske om ytterligere styrket vern av reindriftens arealer har fått direkte gjennomslag i departementets lovforslag, men kommunen er likevel sterkt bekymret over at uriktige påstander om tap beitearealer og menneskerettsbrudd får feste seg hos lovgiver og andre myndigheter som har med reindrift å gjøre.

(8)

I tillegg til arealkonfliktene har det i mange år vært konflikter i vår kommune som følge av at store mengder rein trekker inn i byen og andre ulovlige beiteområder og forårsaker skade på privat og offentlig eiendom. Gjeldende reindriftslov inneholder ikke egnede bestemmelser for å sanksjonere dette, jf. kommentarer nedenfor.

Kommentarer til prosessen:

(9)

Det fremgår av høringsbrevet at departementet har konsultert og «*blitt enig med NRL og Sametinget om prosess for lovarbeidet, og hvilke hovedtemaer som skal prioriteres i lovarbeidet*». Det er opplyst at det er avholdt 14 konsultasjonsmøter.

(10)

Hammerfest kommune, som er en av de kommuner som er mest berørt av reindrift, ble invitert til å komme med innspill i et videomøte. I innspillsmøtet påpekte kommunen at sanksjonsmulighetene ved brudd på tilsyns- og utdrivingsplikten ble vesentlig svekket da lovgiver besluttet å ikke ta inn i 2007-loven en tilsvarende bestemmelse som § 24 i 1978-loven. Kommunens innspill er ikke blitt kommentert eller fulgt opp på annen måte i etterkant av innspillsmøtet.

(11)

Kommunen er klar over at konsultasjonsplikten er en lovfestet ordning. Slik ordningen er blitt praktisert under dette lovarbeidet og i andre sammenhenger ser kommunen en betydelig fare for at informasjonsinnhenting blir ubalansert i saker der ulike interesser står mot hverandre.

(12)

Så lenge lov- og forskriftsbestemmelser gis innenfor de grenser som er satt til beskyttelse av reindriften i overordnet lovverk og konvensjoner, så må reindriften i likhet med andre næringer finne seg i at virksomheten reguleres for å ivareta viktige samfunnsmessige interesser, som eksempelvis hensyn til natur, miljø og økonomisk kontroll. Det blir da nokså spesielt at denne næringen nærmest gis en vetorett i lovarbeidet, med den konsekvens at det ikke inntas nødvendige bestemmelser om sanksjoner ved lovbrudd.

Nærmere om lovforslaget:

(13)

Uhensiktsmessige sanksjonsbestemmelser

Konsekvensene av at lovgiver ikke tok med en bestemmelse tilsvarende § 24 i reindriftsloven av 1997, da loven av 2007 ble vedtatt, er omtalt i Høyesteretts dom RT-2008-1594, hvorfra avsnitt 31-34 siteres:

(31) Reindriftsloven av 2007 har ikke noen bestemmelse som tilsvarende reindriftsloven § 24. Dette synes man å ha vært klar over da den nye loven ble utarbeidet. I det lovspeilet som ble utarbeidet av Reindriftslovutvalget – inntatt i [NOU 2001: 35 Forslag til endringer i reindriftsloven side 211-213](#) – fremgår det implisitt at [§ 24](#) ikke har noen parallell bestemmelse

i den nye loven. Spørsmålet var likevel ikke direkte kommentert i forarbeidene til den nye reindrifftsloven.

(32) I Samerettsutvalgets utredning – NOU 2007: 13 B Den nye sameretten – som ble avgitt 3. desember 2007, er spørsmålet relativt utførlig kommentert. Det heter her på side 790-791:

"Samerettsutvalget har ellers merket seg at bestemmelsen om reineiernes plikt til å sørge for utdriving av ulovlig beitende rein, som i 1978-loven var inntatt i § 24 hvoretter reineieren 'omgående' skulle sørge for at rein som oppholder seg på ulovlige områder skal fjernes og overføres til lovlig beiteareal, ikke har noe motstykke i den nye loven.

Dette grepet er ikke eksplisitt kommentert i forarbeidene, men Samerettsutvalget vil anta at en ikke har sett noe behov for en selvstendig bestemmelse om utdrivingsplikt i reindrifftsloven. Kommer reinen først inn på ulovlig område, vil reineierne uansett være rettslig forpliktet til å foreta utdriving enten det er gitt særskilte lovregler om dette eller ikke.

Dessuten følger det både av § 27 og § 28 at reineieren må innrette driften slik at ulovlig beitende rein kan drives ut så snart som praktisk mulig etter at reineieren er kjent med at han eller hun har rein som oppholder seg på et ulovlig område. Når det i § 27 heter at reineieren ikke må utnytte beitene slik at disse forringes for andre reineiere eller hindre andre i deres rettmessige utøvelse av reindrift, og i § 28 at reinen skal holdes under slikt tilsyn at den 'så vidt mulig hindres fra å volde skade', innebærer dette at reineieren vil måtte drive ut ulovlig beitende rein når dette er påkrevd for å etterleve forpliktelsene i § 27 og § 28.

Også flere andre bestemmelser i reindrifftsloven gir en klar oppfordring til reineierne om å raskest mulig drive ut ulovlig beitende rein. Blant annet vil slik opptreden i betydelig grad kunne begrense deres erstatningsansvar for den skaden reinen måtte ha påført andre. En egen bestemmelse om utdrivingsplikt i reindrifftsloven må etter dette anses som overflødig."

(33) Jeg finner Samerettsutvalgets fremstilling av forholdet mellom reindrifftsloven av 1978 og reindrifftsloven av 2007 dekkende. Dette innebærer at regelen om utdrivingsplikt i reindrifftsloven av 1978 § 24 ikke ble videreført som selvstendig regel i den nye loven. Samerettsutvalget har trukket frem bestemmelsene i den nye loven §§ 27 og 28, men disse bestemmelsene har en annen – og i denne sammenheng snevrere – rekkevidde enn § 24 hadde. Det må således være på det rene at bestemmelsene ikke rammer det forholdet som titalen i denne saken gjelder.

(34) Etter reindrifftsloven av 2007 § 75 kan det – dersom offentlige interesser tilsier det – gis pålegg dersom virksomheten drives i strid med bestemmelser i eller gitt med hjemmel i loven. Dette omfatter pålegg om å fjerne rein som oppholder seg på ulovlig område. Overtredelse av et slikt pålegg er straffbart etter lovens § 80. Den praktiske forskjellen i forhold til rettstilstanden etter 1978-loven, blir dermed at den straffebelagte utdrivingsplikten først inntre når det er gitt et særskilt pålegg. I dette tilfellet ble det gitt slikt pålegg etter § 24, men fristene i påleggene ble forlenget. Noen overtredelse av påleggene er ikke anført å foreligge.

Konsekvensen av 2007-loven er altså at brudd på utdrivingsplikten først kan straffes etter at det er gitt pålegg om utdriving, mens det tidligere var mulig å gi straff direkte ved brudd på utdrivingsplikten, eksempelvis i form av bøter.

(14)

Kommunen er kjent med at det er ulike syn på hvordan pålegg etter reindrifftsloven § 75 kan gis. Det er hevdet fra enkelte hold at pålegg bare kan knyttes til spesifikke flokker eller dyr som er påvist utenfor lovlig beiteområde. Dersom dette er en riktig forståelse av loven så vil det i praksis være umulig å følge opp pålegg ettersom dyr og flokker flytter seg hele tiden, mens nye flokker og dyr stadig kommer inn på ulovlig område. Det vil da ikke være mulig å fastslå om et pålegg knyttet til et bestemt dyr eller flokk er etterfulgt, og pålegget vil dermed ikke kunne følges opp etter bestemmelsene i lovens kap. 11 om tvangsmulkt (§76), forelegg (§78), tvangstiltak (§79) eller bøter (§80).

(15)

Kommunen har i brev til Statsforvalteren av 17. juli 2024 tatt opp at en slik forståelse av loven som nevnt i forrige avsnitt ikke kan være riktig. Kommunen mener, bl.a. på bakgrunn av Borgarting lagmannsretts dom av 28.11.23 (LB-2023-019877), at det ikke er et rettslig krav at pålegg skal knyttes til enkelte flokker eller dyr på bestemte steder og tidspunkt. Det er tilstrekkelig at det kan påvises at et visst antall dyr fra RB 20 har vært på ulovlig beiteområde ved flere anledninger. Kommunens brev er pr. i dag ikke besvart av Statsforvalteren. Kommunen mener at problemstillingen bør løftes inn og avklares gjennom en presisering av § 75.

Kopi av brevet til Statsforvalteren følger vedlagt, da det også illustrerer andre sider av det betydelige problemet som Hammerfest kommune og innbyggerne opplever med rein på ulovlig beite.

(16)

Samerettsutvalgets begrunnelse i avsnitt 32 er interessant. Her sier utvalget i realiteten at det ikke er behov for en regel som kan straffesanksjoneres direkte, fordi det må forventes at utøveren følger sine plikter etter loven. Det er vanskelig å se for seg andre områder hvor potensielle lovovertridelser møtes med en slik tillit fra lovgiver. Videre er det interessant å lese den delen av utvalgets begrunnelse hvor det sies at det er i reieneernes interesse å drive ut ulovlig beitende rein fordi dette vil begrense deres erstatningsansvar for skade. I det foreliggende lovforslag er reieneernes erstatningsansvar foreslått oppmyket, jf. nedenfor. Vi får altså da en situasjon hvor brudd på utdrivingsplikten ikke kan straffesanksjoneres direkte, samtidig som den motivasjon som ligger i unngå erstatningsansvar svekkes betydelig.

Kommunen ser det som en vesentlig svakhet ved lovforslaget at innspillet om å gjeninnføre en direkte, straffesanksjonert utdrivingsplikt ikke er fulgt opp.

Endring av erstatningsbestemmelsene:

(17)

I det nye lovforslaget er reindriftsutøvernes ansvar endret og oppmyket, under henvisning til «Femunddommen», HR-2018-00872-A. Kjernen i departementets forslag er at solidaransvaret endres slik at det primært er reieneieren som er erstatningsansvarlig når reien gjør skade i områder der reieneier ikke har lov til å la reien beite, og at solidaransvaret for alle reieneiere i siidaen eller distriktet blir sekundært. Departementets begrunnelse er at dette, så langt det er mulig, vil likestille reieneernes ansvar med husdyreierens objektive erstatningsansvar etter beitelova § 7.

(18)

Basert på foreslått ordlyd alene synes forslaget å innebære en betydelig forverring av skadelidtes muligheter for å kreve erstatning. For den enkelte skadelidte er ordningen i dagens lov en enkel og oversiktlig ordning hvor man kan fremme sitt krav direkte mot reinbeitedistriktet v/distriktsstyret uavhengig av hvem som eier de reinsdyr som har gjort skade. Det forslag som nå er fremmet innebærer at skadelidte først må gjøre undersøkelser for å finne ut hvem som eier reien som har gjort skade. Det er først hvis det ikke kan fastslås innen rimelig tid hvilken reindriftsutøver eller siida den skadegjørende reien tilhører, at skadelidte kan fremme sitt krav mot reinbeitedistriktet.

(19)

I høringsnotatet er det vist til uttalelse fra Samerettsutvalget 2 om at det

«må kreves at skadelidte har gjort et reelt forsøk på å avklare hvem reineieren er eller hvilken siida reinen tilhører. Hvis det ikke er mulig å finne ut av, vil det imidlertid nokså umiddelbart kunne reiseskrav mot siidaen»

Kommunen er usikker på hvor stor den praktiske forskjellen for skadelidte blir, ettersom det i de fleste tilfeller vil være bortimot umulig å fastslå hvem sin rein som har forårsaket skaden.

At det juridiske utgangspunktet endres er likevel ikke heldig da det åpner for skjønnsmessige vurderinger fra domstolen mht. «umulighetsvilkåret».

Kommunen mener også at det bør stå direkte i loven at et eventuelt erstatningskrav mot distriktet kan rettes mot distriktsstyret, slik som i gjeldende lovs § 67 fjerde ledd.

Oppsummering.

(20)

Det må tas inn i loven en bestemmelse om utdrivingsplikt tilsvarende § 24 i reindrifstloven av 1978. Dersom dette ikke gjøres, samtidig som nye erstatningsregler gjør det vanskeligere for skadelidte å fremme erstatningskrav for skade som gjøres av rein, så vil det ikke lenger finnes realistiske sanksjonsmuligheter overfor reineiere som bryter sin tilsynsplikt og utdrivingsplikt. Dette kan til en viss grad bøtes på med en presiserende ordlyd i lovens § 75.

Uten at det tas grep som nevnt i det pågående lovarbeidet er det fare for at konfliktnivået vil øke i tiden fremover.

Vedlegg:

Brev fra Hammerfest kommune til Statsforvalteren i Troms og Finnmark av 17. juli 2024

Statsforvalteren I Troms Og Finnmark
Postboks 700
9815 Vadsø

Dato: 17.07.2024
Vår ref: 24/7506- 1
Deres ref:
Saksbehandler: Espen Rønning
Telefon:

Anmodning om pålegg iht. reindriftsloven § 75

Bakgrunn:

Det har i mange år vært et problem i Hammerfest at rein tilhørende reinbeitedistrikt 20 kommer seg innenfor reingjerdet for å beite i og rundt byen. Dette påfører byen og beboerne ulemper i form av skade og tap av blomster, trær og annen vegetasjon på offentlige steder, gravplasser og private hager m.m, samt betydelige mengder ekskrementer på de samme steder. Problemet antas å være godt kjent for Statsforvalteren.

Situasjonen i år har etter manges mening vært verre enn på lenge. Det observeres daglig enkeltdyr og flokker av rein i alle områder av byen og bynære områder.

Reingjerdet:

Reingjerdet rundt Hammerfest by ble etablert på bakgrunn av avtale fra august 2005 mellom Hammerfest kommune, Reinbeitedistrikt 20 og Staten ved Reindriftsforvaltningen. Staten betalte et engangsbeløp til etablering av gjerdet, mens vedlikehold skulle ivaretas ved et årlig beløp fra kommunen på kr. 125 000 og årlig arbeidskraft tilsvarende samme beløp fra RB 20. Distriktet har aldri overholdt sin del av avtalen, noe som har påvirket gjerdets funksjonalitet.

Avtalen hadde opprinnelig en varighet på 10 år, og partene har hatt et omforent ønske om forlenging av avtalen, men dette har foreløpig ikke kommet på plass. Kopi av avtalen følger vedlagt.

Årsaken til at reinen kommer seg innenfor gjerdet er sammensatt. Det skyldes bl.a.

- Sneforholdene på våren gjør at reinen kommer inn nokså enkelt før sneen er tint. De fleste blir drevet ut, men en del kan bli oversett ved første utdriving.
- Gjerdet skades av sne og andre forhold, og reinen får da åpninger for å komme innenfor.
- Porter blir etterlatt åpne.
- Reinen er blitt vant til ferister og kan forsere disse.

Reingjerdet er ikke en formell juridisk grense for hvor reinen har lov til å beite, men et fysisk praktisk hjelpemiddel for å holde reinen ute av bysentrum og tettbygde områder, som er ment å gjøre reineienes tilsynsplikt enklere.

Det er ikke realistisk at det til enhver tid skal være helt fritt for rein innenfor gjerdet, men det omfanget vi har sett i år er ikke akseptabelt. De dyrene som trekker inn i/mot byen tilhører reinbeitedistrikt 20.

Reinvarsling:

Kommunen har i samarbeid med RB 20 etablert et system hvor befolkningen kan gå inn på kommunens hjemmeside og varsle om rein som er observert innenfor gjerdet.

I perioden 30. april-12. juli 2024 er det kommet inn 454 varsel om rein innenfor gjerdet. Hvert tilfelle er angitt i det vedlagte excel-ark med tid, sted og antall dyr som er observert. Fra 12. til 17. juli er det kommet inn ytterligere 87 meldinger.

Alle meldinger om rein innenfor gjerdet sendes videre til RB 20 iht. avtale, men varslene synes bare å bli fulgt opp av distriktet i et fåtall tilfeller.

Oppfølging iht. reindriftsloven

Innledning:

Reindrifststyret og Statsforvalteren er myndighetsorganene etter reindriftsloven av 2007. Begge organer har myndighet til å gi pålegg om opphør av ulovlige forhold, jf. reindriftsloven § 75, og til å fastsette tvangsmulkt og forelegg etter henholdsvis § 76 og 78.

Nærmere om vilkårene for pålegg

Retten til beite for rein gjelder i «fjellet og annen utmarksstrekning», jf. reindriftsloven § 19. Det er derfor ingen tvil om at det ikke er rettslig adgang til å la reinen beite eller oppholde seg i byen eller i boligområder.

Eierne har en tilsynsplikt til reinen, jf. reindriftsloven § 28. Det betyr at eieren må føre tilsyn med reinen på en slik måte at reieneieren eller den som på dennes vegne er ansvarlig for driften, vet hvor flokken befinner seg, og har nok mannskap og utstyr til å kunne gripe inn dersom reinen er i ferd med å volde skade, for eksempel ved å beite ulovlig utenfor eget reinbeitedistrikt eller på innmark.

Det nærmere innhold i tilsynsplikten er relativt grundig belyst i Borgarting lagmannsretts dom av 28.11.2023 (LB-2023-019877). Herfra siteres følgende avsnitt

Ut fra dette kan det fastslås at tilsynsplikten omfatter å føre forsvarlig kontroll med reinen, og at en av de helt sentrale oppgavene er å sørge for at den holdes innenfor lovlig beiteområde. Hvilke metoder som velges for å innfri disse kravene, er opp til reieneierne å bestemme.

...

Spørsmål er om de ankende parter har gjort det som var mulig for å hindre reinen i å gå over på områdene til distrikt 4/5B, eller eventuelt gjort det som var nødvendig for å drive dem tilbake.

...

Selv om lagmannsretten mener at beiteforholdene mest sannsynlig var vanskelige i distrikt 6 gjennom store deler av vinteren, er det ikke avgjørende for spørsmålet om tilsynsplikten er overholdt. Som utgangspunkt må reieneier treffe de tiltak som er nødvendig for å ivareta reinflokken innenfor eget beiteområde. Det gjelder særlig i en situasjon som den foreliggende hvor rein fra distrikt 6 gjennom mange år har beitet på områdene til distrikt 4/5

..

I den foreliggende saken har reinen fra distrikt 6 et tilvant trekk til beiteområder i distrikt 4/5b. Det gjør det nødvendig med en særlig innsats for hindre reinen i å krysse distriktsgrensa

...

Lagmannsretten bemerker at det ved alle befaringer har vært observert at personell fra distrikt 6 har vært ute og samlet og drevet rein. Dette har likevel åpenbart ikke vært tilstrekkelig, noe distrikt 6 og de ankende parter i lang tid må ha vært klar over.

...

Med den langvarige og omfattende beitingen som i 2019/2020 fant sted i distrikt 4/5D, er det lagmannsrettens syn at distrikt 6 og de ankende parter ikke har overholdt tilsynsplikten etter reindriftsloven § 28.

I motsetning til tingretten, mener lagmannsretten at beitedistrikt 6 og de ankende parter brøt reindriftsloven § 28 i denne konkrete saken ved ikke å gjøre mer for å hindre at reinen gikk over til beitedistrikt 4/5B. Lagmannsretten er enig med tingretten i at distrikt 6 og de ankende parter heller ikke gjorde nok for å drive dyrene tilbake til egne beiteområder da de først hadde kommet over distriktsgrensen, og kan i hovedsak slutte seg til tingrettens begrunnelse for dette.

Den nevnte sak gjaldt ulovlig beite på område tilhørende et nabolag, men lagmannsrettens konklusjoner om omfanget av tilsynsplikten er direkte overførbare og relevante for vår sak.

Det må tilføyes at tilsynsplikten for RB 20 må antas å være vesentlig lettere å overholde enn hva som var tilfelle for distriktet som var omfattet av ovennevnte sak, på grunn av reingjerdet som er etablert rundt Hammerfest for å lette tilsynet med dyrene. RB 20 må antas å ha god mulighet til å overholde tilsynsplikten ved å følge med på gjerdets tilstand og sørge for at skader utbedres slik at reinen ikke trekker inn forbi gjerdet.

Hammerfest kommune mener derfor at det foreligger et kontinuerlig brudd på tilsynsplikten over tid. Det drives således virksomhet i stri med reindriftslovens bestemmelser, og Statsforvalter eller reindriftsstyret har da en plikt til å gi nødvendig pålegg for å bringe det ulovlige forhold til opphør (jf. ordet «skal» i lovens § 75), forutsatt at offentlige interesser tilsier at slik pålegg gis.

I denne saken kan det ikke være tvilsomt at vilkåret om offentlige interesser er oppfylt. Vi viser bl.a til at bruddene på tilsynsplikten fører til at det jevnlig oppstår skade på privat og offentlig eiendom, og situasjonen skaper stor frustrasjon og øker risikoen for konflikter mellom befolkningen og de aktuelle næringsutøvere.

Konklusjon:

RB 20 bryter jevnlig sin tilsynsplikt iht. reindriftsloven § 28, og alle vilkår for å gi pålegg etter § 75 er oppfylt.

Hammerfest ber på denne bakgrunn om at Statsforvalteren bruker sin myndighet til å gi pålegg overfor reinbeitedistrikt 20 og/eller de aktuelle reieneiere om å holde dyrene sine på lovlig beiteområde.

Som dommen fra Borgarting lagmannsrett viser er det ikke et rettslig krav at pålegg skal knyttes til enkelte flokker eller dyr på bestemte steder og tidspunkt. Det er tilstrekkelig at det kan påvises at et visst antall dyr fra RB 20 har vært på ulovlig beiteområde ved flere anledninger.

I perioden fremover vil Hammerfest kommune med jevne mellomrom sende oversikt over mottatte varsler/meldinger videre til Statsforvalteren som løpende dokumentasjon på fortsatt unnlatt oppfyllelse av tilsynsplikten.

Med hilsen

Elisabeth Paulsen
Kommunedirektør

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen signatur

Kopi til

Reinbeitedistrikt 20 Kvaløy Fala

v/Aslak Ante Sara
Ávžžiluodda 20

9520

KAUTOKEINO